UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

29 päivänä heinäkuuta 2010 *

Asiassa C-214/09 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 12.6.2009,

Anheuser-Busch Inc., kotipaikka Saint Louis (Yhdysvallat), edustajinaan Rechtsanwalt V. von Bomhard ja Rechtsanwalt B. Goebel,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna osapuolena ovat

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään A. Folliard-Monguiral,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Budějovický Budvar, národní podnik, kotipaikka České Budějovice (Tšekin tasavalta), edustajanaan advokát K. Čermák,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen ja J.-J. Kasel,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.5.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Anheuser-Busch Inc. (jäljempänä Anheuser-Busch) vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-191/07, Anheuser-Busch vastaan SMHV - Budějovický Budvar (BUDWEISER), 25.3.2009 antaman tuomion (Kok., s. II-691; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan nostaman kumoamiskanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) toisen valituslautakunnan 20.3.2007 tekemästä päätöksestä (asia R 299/2006-2; jäljempänä riidanalainen päätös), jolla evättiin sanamerkin BUDWEISER rekisteröinti hyväksymällä väite, jonka Budějovický Budvar, národní podnik (jäljempänä Budvar) oli tehnyt rekisteröintiä vastaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 40/94

2 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), jota sovelletaan pääasiaan ja joka on sittemmin kumottu ja korvattu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1), 8 artiklan, jonka otsikko on ”Suhteelliset hylkäysperusteet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä:

a) jos se on sama kuin aikaisempi tavaramerkki ja jos tavarat tai palvelut, joita varten tavaramerkkiä haetaan tai tavaramerkki on rekisteröity, ovat samoja kuin tavarat tai palvelut, joille aikaisempi tavaramerkki on suojattu,

b) jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, [sen alueen yleisön keskuudessa, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu,] on sekaannusvaara, joka sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä.”

3 Asetuksen N:o 40/94 15 artiklassa, jonka otsikko on ”Yhteisön tavaramerkin käyttäminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos yhteisön tavaramerkin haltija ei viiden vuoden kuluessa rekisteröinnistä ole ottanut yhteisössä tavaramerkkiä tosiasialliseen käyttöön tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity, tai jos tällainen käyttö on ollut viisi vuotta yhtäjaksoisesti keskeytyneenä eikä käyttämättä jättämiseen ole pätevää syytä, yhteisön tavaramerkkiin sovelletaan tässä asetuksessa säädettyjä seuraamuksia.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua käyttöä on myös:

a) tavaramerkin käyttäminen muodossa, joka poikkeaa sen rekisteröidystä muodosta ainoastaan sellaisilta osin, että poikkeaminen ei vaikuta tavaramerkin erottamiskykyyn;

_ –”

4 Mainitun asetuksen 42 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Väite on tehtävä kirjallisesti ja se on perusteltava. Se katsotaan tehdyksi vasta väitemaksun suorittamisen jälkeen. Väitteen tekijä voi [SMHV:n] asettamassa määräajassa esittää väitteensä tueksi seikkoja, todisteita ja huomautuksia.”

5 Asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 1–3 kohdan sanamuoto on seuraava:

”1. Tutkiessaan väitettä [SMHV] pyytää, niin usein kun on tarpeen, osapuolia esittämään asettamassaan määräajassa toisten osapuolten tai sen itsensä ilmoituksia koskevia huomautuksia.

2. Väitteen tehneen aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on hakijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että yhteisön tavaramerkin julkaisemista edeltäneiden

viiden vuoden aikana, aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu, tai että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, jos tähän päivään mennessä aikaisempi tavaramerkki on ollut rekisteröitynä vähintään viisi vuotta. Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään. Jos aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.

3. Edellä 2 kohtaa sovelletaan 8 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin siten, että käyttö jäsenvaltiossa, jossa aikaisempi kansallinen tavaramerkki on suojattu, vastaa käyttöä jäsenvaltiossa."

6 Asetuksen N:o 40/94 menettelysäännöksiä koskevan IX osaston I jaksoon, jonka otsikko on "Yleiset säännökset', sisältyy 74 artikla, jonka otsikko on 'Tosiseikkojen tutkiminen viran puolesta" ja jossa säädetään seuraavaa:

"1. Menettelyssä [SMHV] tutkii tosiseikat viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. [SMHV] voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa."

7 Mainitun asetuksen 76 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[SMHV:ssa] toteutettavien menettelyjen yhteydessä voidaan todisteet hankkia etenkin seuraavasti:

a) osapuolten kuuleminen;

b) tietojen pyytäminen;

c) asiakirjojen ja todistuskappaleiden esittäminen;

d) todistajien kuuleminen;

e) asiantuntijalausunnot;

f) valaehtoiset tai juhlalliset kirjalliset vakuutukset taikka sen valtion lainsäädännön, jossa ne on tehty, mukaan vaikutukseltaan vastaavat kirjalliset vakuutukset.”

Vuoden 1995 täytäntöönpanoasetus

8 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1; jäljempänä vuoden 1995 täytäntöönpanoasetus) 16 säännössä säädetään seuraavaa:

”1. Väiteilmoitus voi sisältää väitteen tueksi esitettäviä seikkoja, todisteita ja perusteluja sekä väitettä tukevia asiakirjoja.

2. Jos väite perustuu aikaisempaan merkkiin, joka ei ole yhteisön tavaramerkki, väiteilmoitukseen on liitettävä todisteet aikaisemman merkin rekisteröinnistä tai hakemisesta, esimerkiksi rekisteröintitodistus. – –

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut seikat, todisteet ja perustelut sekä muut väitettä tukevat asiakirjat sekä 2 kohdassa tarkoitetut todisteet voidaan, jollei niitä ole toimitettu yhdessä väiteilmoituksen kanssa tai sen toimittamisen jälkeen, toimittaa väitemenettelyn alkamisen jälkeen [SMHV:n] 20 säännön 2 kohdan mukaisesti määräämän ajan kuluessa.”

9 Vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 20 säännön 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos väitteentekijä ei ole toimittanut 16 säännön 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja seikkoja, todisteita ja perusteluja, [SMHV] kehottaa väitteentekijää toimittamaan tämän aineiston viraston asettaman määräajan kuluessa. Kaikista väitteentekijän toimittamista tiedoista ilmoitetaan hakijalle, jolle varataan tilaisuus vastata [SMHV:n] asettaman määräajan kuluessa.”

10 Vuoden 1995 täytäntöönpanoasetusta muutettiin 29.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1041/2005 (EUVL L 172, s. 4; jäljempänä vuoden 2005 täytäntöönpanoasetus), joka tuli voimaan 25.7.2005.

11 Vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 18 säännön 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun väite on todettu 17 säännön edellytysten mukaisesti hyväksyttäväksi, [SMHV] ilmoittaa osapuolille, että väitemenettely aloitetaan kahden kuukauden kuluttua ilmoituksen vastaanottamisesta. Tätä määräaikaa voidaan pidentää enintään 24 kuukauden pituiseksi, jos molemmat osapuolet toimittavat pidentämistä koskevan pyynnön ennen määräajan umpeutumista.”

12 Vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 19 säännössä säädetään seuraavaa:

”1. [SMHV] antaa väitteentekijälle tilaisuuden esittää seikkoja, todisteita ja perusteluja väitteensä tueksi tai täydentää kaikkia 15 säännön 3 kohdan mukaisesti toimitettuja seikkoja, todisteita ja perusteluita viraston asettamassa määräajassa, joka on vähintään kaksi kuukautta siitä päivästä, jona väitemenettelyn 18 säännön 1 kohdan mukaan katsotaan alkavan.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa väitteentekijän on esitettävä myös todisteet aikaisemman merkkinsä tai aikaisemman oikeutensa olemassaolosta ja voimassaolosta sekä sen antaman suojan laajuudesta ja osoitettava, että hänellä on oikeus tehdä väite. Väitteentekijän on erityisesti esitettävä seuraavat todisteet:

a) jos väite perustuu aikaisempaan merkkiin, joka ei ole yhteisön tavaramerkki, todisteet aikaisemman merkin rekisteröinnistä tai hakemisesta toimittamalla

– –

ii) sellaisen tavaramerkin osalta, joka on rekisteröity, jäljennös asiaa koskevasta rekisteröintitodistuksesta ja tapauksesta riippuen viimeisimmästä uudistamistodistuksesta, joka osoittaa tavaramerkin suoja-ajan olevan pidempi kuin 1 kohdassa tarkoitettu määräaika ja mahdolliset suoja-ajan pidennykset, tai muut vastaavat asiakirjat, jotka ovat peräisin tavaramerkin rekisteröineeltä hallintoviranomaiselta

– –

4. [SMHV] ei ota huomioon sellaisia asiakirjoja tai muuta kirjallista aineistoa taikka niiden osia, joita ei ole jätetty tai käännetty menettelyssä käytettävälle kielelle [SMHV:n] asettaman määräajan kuluessa.”

Asian tausta

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun asian tausta, sellaisena kuin se ilmenee valituksenalaisesta tuomiosta, voidaan tiivistää seuraavasti.

14 Anheuser-Busch haki 1.4.1996 SMHV:lta sanamerkin ”budweiser ’rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi sellaisia tavaroita varten, jotka kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 32 ja jotka vastaavat seuraavaa kuvausta: ’Olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät ja alkoholittomat mallasjuomat”.

15 Budvar teki 28.9.1999 väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien kyseessä olevien tavaroiden osalta vetoamalla yhtäältä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan perusteella seuraavien kolmen tavaramerkin olemassaoloon:

– kansainväliseksi tavaramerkiksi ”kaikille olutlajeille” rekisteröity sanamerkki BUDWEISER (R 238 203) (jäljempänä tavaramerkki R 238 203), jonka rekisteröinti on voimassa Saksassa, Itävallassa, Benelux-maissa ja Italiassa

– kansainväliseksi tavaramerkiksi tavaroille ”mallas ’ja ’olut” rekisteröity kuviomerkki (nro 674 530) (jäljempänä tavaramerkki nro 674 530), joka sisältää sanat ”Budweiser Budvar” ja jonka rekisteröinti on voimassa Itävallassa, Benelux-maissa, Ranskassa ja Italiassa sekä

– kansainväliseksi tavaramerkiksi tavaroille ”oluet ’rekisteröity kuviomerkki (nro 614 536) (jäljempänä tavaramerkki nro 614 536), joka sisältää sanat ’Budweiser Budvar” ja jonka rekisteröinti on voimassa Saksassa, Itävallassa, Benelux-maissa, Ranskassa ja Italiassa.

16 Toisaalta Budvar vetosi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella useisiin sanan ”budweiser” sisältäviin alkuperänimityksiin.

17 SMHV oli alun perin asettanut määräajaksi, johon mennessä Budvarin oli esittävä tosiseikat, todisteet ja perustelut väitteensä tueksi, päivämäärän 24.6.2000. Tätä määräaikaa pidennettiin sittemmin 26.2.2002 saakka. Budvarin tässä tarkoituksessa faksitse toimittamat asiakirjat saapuivat SMHV:oon kokonaisuudessaan 27.2.2002.

18 Anheuser-Busch pyysi 8.7.2002 asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti Budvaria esittämään todisteet väitteen tueksi vedottujen tavaramerkkien tosiasiallisesta käytöstä.

19 Budvar vastasi tähän pyyntöön 8.11.2002 päivätyllä kirjeellä; määräaika, jonka SMHV oli tälle asettanut 10.9.2002 päivätyllä kirjeellä, päättyi 11.11.2002.

20 Budvar viittasi kyseisessä kirjeessä nimenomaisesti SMHV:oon 27.2.2002 saapuneisiin asiakirjoihin, joiden tarkoituksena oli todistaa sanan ”budweiser” sisältävien alkuperänimitysten käyttö, ja katsoi, että nämä asiakirjat koskivat muun muassa tavaramerkkiä R 238 203.

21 Budvar toimitti lisäksi väiteosastolle 21.1.2004 päivättyjen huomautustensa liitteenä Maailman henkisen omaisuuden järjestön (WIPO) laatiman asiakirjan (jäljempänä rekisteröinnin uudistamista koskeva todistus), jossa todistetaan, että tavaramerkin R 238 203 rekisteröinti oli uudistettu 5.12.2000.

22 Väiteosasto hyväksyi 10.6.2004 tekemällään ensimmäisellä päätöksellä Budvarin väitteen arvioimalla pääasiallisesti, että rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin ja tavaramerkin nro 674 530 välillä oli olemassa sekaannusvaara Itävallassa ja Ranskassa.

23 SMHV:n toinen valituslautakunta hyväksyi 11.7.2005 tekemällään päätöksellä Anheuser-Buschin 10.6.2004 tehdystä päätöksestä tekemän valituksen sillä perusteella, että tavaramerkki nro 674 530 oli suojattu edellä mainituissa kahdessa jäsenvaltiossa vasta kyseisen yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen jättämisen jälkeen, ja palautti asian väiteosaston käsiteltäväksi.

24 Väiteosasto hyväksyi 22.12.2005 tekemällään toisella päätöksellä uudelleen Budvarin tekemän väitteen. Se rajoitti tutkintansa tavaramerkkiin nro 614 536 katsottuaan, että tavaramerkin nro R 238 203 tosiasiallista käyttöä koskevat todisteet eivät olleet riittäviä, ja päätti tältä osin ottaa huomioon Budvarin väitteensä tueksi esittämät asiakirjat. Lopuksi väiteosasto arvioi pääasiallisesti, että rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin ja kyseisen aikaisemman tavaramerkin välillä oli olemassa sekaannusvaara Saksassa, Itävallassa, Benelux-maissa, Ranskassa ja Italiassa.

25 SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi riidanalaisella päätöksellä Anheuser-Buschin 22.12.2005 tehdystä päätöksestä tekemän valituksen.

26 Se totesi, toisin kuin väiteosasto, että tavaramerkki R 238 203 voitiin ottaa huomioon, koska se katsoi Budvarin toimittamien asiakirjojen perusteella, että tämän tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä oli esitetty todisteet.

27 Valituslautakunta katsoi, että väite voitiin hyväksyä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan perusteella tavaroiden ”olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät mallasjuomat ’osalta ja että väite voitiin hyväksyä kyseisen artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella muiden samassa hakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta (’alkoholittomat juomat”), kun otettiin huomioon tavaroiden huomattava samankaltaisuus ja se, että kyseiset tavaramerkit ovat samoja.

Oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

28 Anheuser-Busch nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.5.2007 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista.

29 SMHV ja Budvar vaativat kanteen hylkäämistä.

30 Koska Anheuser-Buschin valitus koskee ainoastaan valituksenalaisen tuomion tiettyjä osia, vain näitä osia käsitellään jäljempänä.

31 Anheuser-Busch arvosteli toisessa kanneperusteessaan, joka koski asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomista, valituslautakuntaa erityisesti siitä, että se ei jättänyt ottamatta huomioon Budvarin 21.1.2004 toimittamaa rekisteröinnin uudistamista koskevaa todistusta.

32 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 63–71 kohdassa yhtäältä, että asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomiseen ei voida vedota riidanalaista päätöstä vastaan, koska tästä päätöksestä ei käy ilmi se, että valituslautakunta olisi katsonut, että rekisteröinnin uudistamista koskevaa todistusta ei ole esitetty ajoissa, eikä se, että valituslautakunta olisi soveltanut kyseistä säännöstä, jotta se voisi ottaa tämän todistuksen huomioon, ja toisaalta, että kyseinen todistus oli valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdassa mainituista syistä toimitettu ajoissa.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi 78 ja 79 kohdassa erityisesti, että vaikka vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 ja 20 säännöstä, kun niitä luetaan yhdessä, seuraa, että SMHV voi pyytää todisteita aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta silloin, kun kyseisen tavaramerkin voimassaolo päättyy väitteen tekopäivän jälkeen, kyseisen 20 säännön 2 kohdassa ei velvoiteta väitteentekijää toimittamaan mainittuja todisteita pyytämättä eikä myöskään säädetä, että SMHV:n tulisi jättää ottamatta huomioon asiakirja, joka on saatettu sen tietoon liian myöhään.

34 Vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 20 säännön 2 kohdan osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että SMHV:lla on asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan nojalla harkintavaltaa määräajan päättymisen jälkeen toimitettujen asiakirjojen huomioon ottamisessa ja että sääntöä ei voida tulkita tämän asetuksen selvän sanamuodon vastaisesti.

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 74–77 kohdassa ylimääräisenä huomautuksena, että kun otetaan huomioon oikeusvarmuuden periaate, sellaisena kuin se on vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksella vuoden 1995 täytäntöönpanoasetukseen sisällytettyjä säännöksiä, etenkään vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 19 säännön 4 kohtaa, ei voida soveltaa taannehtivasti käsiteltävänä olevaan asiaan.

36 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Anheuser-Buschin esittämän toisen kanneperusteen perusteettomana.

37 Anheuser-Busch katsoi kolmannessa kanneperusteessaan, joka koski asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista, että Budvarin esittämät seikat eivät riitä todisteiksi tavaramerkin R 238 203 tosiasiallisesta käytöstä.

38 Käytyään valituksenalaisen tuomion 99–105 kohdassa läpi tosiasiallisen käytön käsitteen tulkintaa koskevaa oikeuskäytäntöä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi saman tuomion 106 kohdassa, että valituslautakunta oli katsonut käsiteltävänä olevassa asiassa, että ”Budvarin esittämät todisteet selvästi riittivät näytöksi – – [tavaramerkin R 238 203 tosiasiallisesta käytöstä” ja viitannut eritoten mainoksiin, joissa esiintyi kuvia Budvarin tavaramerkillä BUDWEISER varustetuista oluista, asiakkaille Saksassa ja Itävallassa osoitettuihin laskuihin sekä siihen seikkaan, että nämä asiakirjat koskivat asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettua merkityksellistä ajanjaksoa.

39 Itävaltalaisessa aikakauslehdessä ja saksalaisissa aikakauslehdissä julkaistujen mainosten, jotka Budvar toimitti SMHV:lle 8.11.2002, osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, että Anheuser-Busch ei kiistänyt sitä, että näissä asiakirjoissa esitetään sanan ”budweiser ’käytön osalta todisteita tavaroiden luonteesta (olut), paikasta (Saksa ja Itävalta) sekä ajasta (Itävallassa vuonna 1995 ja Saksassa vuosina 1996–1998). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi samassa 110 kohdassa, että Anheuser-Busch ei myöskään kiistänyt sitä seikkaa, että sanan ’budweiser” käytön eri muodoissa Budvarin tuottamissa mainoksissa voitiin katsoa perustuvan tavaramerkkiin R 238 203.

40 Mainoksista ja laskuista, jotka saapuivat SMHV:oon kokonaisuudessaan 27.2.2002, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 111 kohdassa, että Budvar oli toimittanut nämä asiakirjat esittääkseen todisteet sanan ”budweiser” sisältävien alkuperänimitysten käytöstä mutta että Budvar oli nimenomaisesti viitannut kyseisiin asiakirjoihin 8.11.2002 päivätyssä vastauksessaan Anheuser-Buschin esittämään pyyntöön saada todisteet väitteen tueksi vedottujen aikaisempien tavaramerkkien tosiasiallisesta käytöstä ja katsonut, että ne koskivat muun muassa tavaramerkkiä R 238 203.

41 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 112 kohdassa, että Anheuser-Busch ei kiistänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sitä seikkaa, että kyseiset asiakirjat koskivat tavaramerkin R 238 203 käyttöä, ja että se ei myöskään asettanut kyseenalaiseksi sitä seikkaa, että nämä asiakirjat sisälsivät todisteita kyseisen tavaramerkin käytön paikasta, ajasta ja laajuudesta; nämä seikat sitä paitsi ilmenivät ensimmäisen tuomioistuimen mukaan asiakirjoista selvästi.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa, että siitä Anheuser-Buschin väitteestä, jonka mukaan valituslautakunnan olisi tarvinnut tukeutua muihin seikkoihin, kuten tavaramerkin R 238 203 käytön luonteeseen Saksassa ja Itävallassa, oli riittävää todeta, että valituslautakunta oli viitannut mainoksiin, joissa esiintyi kuvia kyseisellä aikaisemmalla tavaramerkillä varustetusta Budvarin oluesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi myös, että kyseisen tavaramerkin käytön luonne eli se, että tällä tavaramerkillä viitataan olueen, ilmeni Budvarin esittämistä mainoksista ja laskuista ja että valituslautakunta oli laskuihin viitatessaan implisiittisesti mutta väistämättä hyväksynyt tällaisen käytön luonteen.

43 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Anheuser-Buschin esittämän kolmannen kanneperusteen perusteettomana.

44 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi siten kumoamiskanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset

45 Anheuser-Busch vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion ja

– velvoittaa [SMHV:n] korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

46 SMHV ja Budvar vaativat, että valitus hylätään ja Anheuser-Busch velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

47 Anheuser-Busch vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 säännön 1 ja 3 kohdan sekä 20 säännön 2 kohdan kanssa, rikkomista, toinen asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomista ja kolmas saman asetuksen 43 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 säännön 1 ja 3 kohdan sekä 20 säännön 2 kohdan kanssa, rikkomista

Asianosaisten ja muun osapuolen lausumat

48 Anheuser-Busch väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdassa omaksuma tulkinta, joka koskee asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohtaa, on oikeudellisesti virheellinen.

49 Sen mukaan tämä tulkinta on selvästi ristiriidassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen aikaisemman oikeuskäytännön ja SMHV:n useiden vuosien pituisen vakiintuneen toimintatavan kanssa tarkemmin sanoen siihen asti, kunnes tämä oikeuskäytäntö ja tämä toimintatapa kodifioitiin vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 19 säännössä.

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-318/03, Atomic Austria vastaan SMHV - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), 20.4.2005 antamasta tuomiosta (Kok., s. II-1319) ja asiassa T-191/04, MIP Metro vastaan SMHV - Tesco Stores (METRO), 13.9.2006 antamasta tuomiosta (Kok., s. II-2855) nimittäin ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut SMHV:n tavoin, että kun väitteentekijää oli pyydetty toimittamaan väitteen tueksi esitettävät seikat, todisteet ja perustelut, sillä oli velvollisuus noudattaa tätä pyyntöä SMHV:n asettamassa määräajassa ja että tämä velvollisuus ulottui todisteeseen aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta, kun tämän tavaramerkin rekisteröinti oli tällä välin uudistettu, mikäli tämä todiste ei käynyt ilmi mistään väiteilmoituksen yhteydessä toimitetusta asiakirjasta.

51 SMHV:n vakiintunut käytäntö, joka koskee sitä, onko todiste rekisteröinnin uudistamisesta toimitettu ajoissa, on johtanut siihen, että SMHV:n ohjesääntöjä on muutettu, ja siihen, että käytäntö on sittemmin kodifioitu vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 19 säännön 2 kohdan a alakohdan ii alakohdassa.

52 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tässä tilanteessa vahvistanut Budvarin velvollisuutta toimittaa tavaramerkin R 238 203 rekisteröinnin uudistamista koskeva todistus siihen päivään mennessä, jolloin väitteen tueksi esitettävät seikat, todisteet ja perustelut oli esitettävä, eli 26.2.2002 mennessä, se päätyi Anheuser-Buschin mukaan siihen virheelliseen johtopäätökseen, että valituslautakunnalla oli vapaus arvioida, oliko tämä liian myöhään esitetty todistus otettava huomioon vai ei.

53 SMHV katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelmät ovat oikeudellisesti perusteltuja, koska vaikka SMHV:lla tai väitemenettelyn osapuolella oli vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 ja 20 säännön nojalla oikeus pyytää todiste väitemenettelyn aikana päättymässä olevan aikaisemman oikeuden uudistamisesta, tämä ei tarkoittanut – kuten siinä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon Anheuser-Busch vetosi, vahvistettiin – sitä, että tämän aikaisemman oikeuden haltijalla olisi velvollisuus toimittaa rekisteröinnin uudistamista koskeva todistus pyytämättä.

54 Lisäksi SMHV muistuttaa, että väiteosaston alun perin asettama määräaika 28.9.1999 tehdyn väitteen tueksi esitettävien todisteiden esittämiselle oli 24.6.2000 ja että tavaramerkin R 238 203 rekisteröinti oli uudistettava vasta viimeistään 5.12.2000. Missään vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen säännöksessä ei edellytetty todisteita tulevasta tapahtumasta eli tässä tapauksessa todisteita rekisteröinnin uudistamisesta. Vaikka alun perin asetettua määräaikaa sittemmin pidennettiin 26.2.2002 saakka, väiteosasto ei nimenomaisesti pyytänyt, että todiste rekisteröinnin uudistamisesta oli toimitettava tässä määräajassa.

55 Budvar toteaa, että sen väiteilmoituksen mukana oli liitteitä, jotka käsittivät yksityiskohtaisia asiakirjoja ja eräitä todisteita, joihin kuului tavaramerkin R 238 203 rekisteröintitodistus, jossa näytettiin toteen tämän tavaramerkin voimassaolo väitteen tekopäivänä. Näin ollen se noudatti velvollisuuttaan ”toimittaa väitteen tueksi esitettävät seikat, todisteet ja perustelut”, eikä sillä ollut velvollisuutta esittää rekisteröinnin uudistamista koskevaa todistusta väitteen tekopäivän jälkeen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

56 Anheuser-Busch katsoo ensimmäisessä valitusperusteessaan pääasiallisesti, toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa, että arvioitaessa asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohtaa ja vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 säännön 1 ja 3 kohtaa sekä 20 säännön 2 kohtaa yhdessä havaitaan, että väitteentekijän on toimitettava pyytämättä todiste sen aikaisemman tavaramerkin, jonka haltija tämä on ja johon on vedottu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan nojalla, rekisteröinnin uudistamisesta muiden väitteen tueksi esitettävien seikkojen, todisteiden ja perustelujen ohella SMHV:n asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla asettamassa määräajassa, jos tällainen uudistaminen tapahtuu väitteen tekopäivän jälkeen mutta ennen määräajan päättymistä.

57 Tässä yhteydessä on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdassa ja vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 säännön 1 ja 3 kohdassa sekä 20 säännön 2 kohdassa ei täsmennetä, mitkä ovat ne seikat, todisteet ja perustelut, jotka on esitettävä väitteen tueksi asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla asetetussa määräajassa.

58 Näissä säännöksissä ei ole etenkään minkäänlaista mainintaa siitä, että väitteentekijän olisi toimitettava pyytämättä ja kyseisessä määräajassa todiste sen aikaisemman tavaramerkin, johon on vedottu, rekisteröinnin uudistamisesta, jos uudistamisen on toteuduttava väitteen tekopäivän jälkeen.

59 Lisäksi tällainen tulkinta ei, toisin kuin Anheuser-Busch katsoo, missään tapauksessa ilmene ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, etenkään edellä mainituissa asioissa Atomic Austria vastaan SMHV – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ja MIP Metro vastaan SMHV – Tesco Stores (METRO) annetuista tuomioista, eikä vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen antamista edeltävästä SMHV:n vakiintuneesta käytännöstä.

60 SMHV oli pyytänyt näiden ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaman kahden tuomion taustalla olevissa asioissa nimenomaisesti, että väitteentekijä toimittaisi todisteen aikaisempien tavaramerkkien rekisteröinnin uudistamisesta asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla asetetussa määräajassa, jos tämän uudistamisen oli tapahduttava ennen kyseisen määräajan päättymistä. Näissä asioissa ei siten ollut kysymys siitä, oliko väitteentekijän toimitettava tällainen todiste pyytämättä. Tämä kysymys nousee sen sijaan esiin käsiteltävänä olevassa asiassa, koska on kiistatonta, että SMHV ei ole tässä asiassa nimenomaisesti kehottanut väitteentekijää toimittamaan tällaista todistetta.

61 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi edellä mainitussa asiassa Atomic Austria vastaan SMVH – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) antamassaan tuomiossa, että vaikka asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla oli esitetty nimenomainen pyyntö toimittaa todiste aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta, SMHV ei voinut hylätä väitettä siitä syystä, että tällaista todistetta ei ollut toimitettu.

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin itse asiassa katsoi edellä mainitussa asiassa Atomic Austria vastaan SMHV – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) antamansa tuomion 40 kohdassa, että väitteentekijä voi vapaasti

valita todisteet, jotka se katsoo aiheelliseksi esittää väitteensä tueksi SMHV:lle, ja että SMHV:lla on velvollisuus arvioida kaikki esitetyt seikat sen toteamiseksi, todistavatko ne tehokkaasti aikaisemman merkin rekisteröimisen tai hakemisen, eikä se voi suoralta kädeltä hylätä tiettyä todistetyyppiä sen muodon vuoksi. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi saman tuomion 46 kohdassa, että väiteilmoituksen liitteenä olevat tavaramerkkirekisterin otteet mahdollistivat yhtäältä aikaisempien tavaramerkkien suojan keston päättymisen määrittämisen ja toisaalta sen toteamisen, että neljä viidestä aikaisemmasta tavaramerkistä oli voimassa sinä päivänä, jolloin valituslautakunta teki päätöksensä.

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi edellä mainitussa asiassa MIP Metro vastaan SMHV – Tesco Stores (METRO) antamansa tuomion 46 kohdassa, että kun väitteentekijä ei ollut toimittanut SMHV:n asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla pyytämää todistetta aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta, SMHV oli tehnyt kaksinkertaisen oikeudellisen virheen katsoessaan yhtäältä, että väiteosasto ei voi ottaa huomioon aikaisemman tavaramerkin voimassaoloajan päättymistä ennen hetkeä, jona se antaa ratkaisun väitteestä, ja toisaalta, ettei väiteosastolla ole toimivaltaa pyytää tietoja aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta sen jälkeen, kun todisteet on alun perin jätetty.

64 Toisin kuin Anheuser-Busch väittää, asiassa ei missään tapauksessa myöskään ilmene, että SMHV:n käytäntö olisi vakiintunut ennen vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen antamista sellaiseksi, että väitteentekijän olisi toimitettava muiden väitteen tueksi esitettävien seikkojen, todisteiden ja perusteluiden ohella pyytämättä todiste aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta SMHV:n asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla tältä osin asettamassa määräajassa.

65 Tältä osin on todettava, että SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi 9.7.2003 tekemässään päätöksessä, josta on kyse edellä mainitun tuomion Atomic Austria vastaan SMHV – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) antamiseen johtaneessa asiassa, väitteen, koska todisteita aikaisempien tavaramerkkien

rekisteröinnin uudistamisesta ei ollut toimitettu asetetussa määräajassa, ja totesi samalla, että tällaista todistetta oli pyydetty selvästi ja yksiselitteisesti SMHV:n asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla väitteentekijälle lähettämän kirjeen liitteenä olevassa selittävässä huomautuksessa.

66 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta sen sijaan hyväksyi 23.5.2004 tekemässään päätöksessä, josta on kyse edellä mainitun tuomion MIP Metro vastaan SMHV – Tesco Stores (METRO) antamiseen johtaneessa asiassa, valituksen väiteosaston päätöksestä, jolla oli hylätty väite, koska väitteentekijä ei ollut kehotuksesta huolimatta toimittanut todistetta aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta. Valituslautakunta katsoi, että aikaisempi oikeus oli edelleen voimassa väitteen tekopäivänä ja vieläpä päivänä, jona todisteita pyydettiin, ja näin ollen väitteentekijän ei tarvinnut todistaa sen tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista, jonka haltija se oli.

67 Tästä seuraa, toisin kuin Anheuser-Busch väittää, ettei asiassa ole myöskään ilmennyt, että vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen 19 säännön 2 ja 4 kohdan säännökset voitaisiin ottaa huomioon käsiteltävänä olevassa asiassa, koska niissä on pelkästään kodifioitu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vahvistama asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohtaa ja vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 säännön 1 ja 3 kohtaa sekä 20 säännön 2 kohtaa koskeva tulkinta, joka perustuu SMHV:n vakiintuneeseen käytäntöön.

68 Joka tapauksessa on niin, että vaikka vuoden 2005 täytäntöönpanoasetuksen edellä mainituissa säännöksissä asetetaankin tietyin rajoituksin väitteentekijälle

nimenomainen velvollisuus toimittaa todiste aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa määräajassa, niissä täsmennetään tältä osin viimeksi mainitun säännöksen yleistä sääntöä, jonka tarkoituksena on lisätä SMHV:ssa väitemenettelyihin osallistuvien osapuolten oikeusvarmuutta. Tässä tilanteessa – kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa perustellusti todennut – käsiteltävänä olevaan asiaan ei voida soveltaa taannehtivasti tässä täytäntöönpanoasetuksessa säädettyjä uusia sääntöjä.

69 Näin ollen on katsottava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikeudelliseen virheeseen syyllistymättä voinut valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa todeta edellä mainitussa asiassa MIP Metro vastaan SMHV – Tesco Stores (METRO) annetun tuomion 41 kohtaan viitaten, että vuoden 1995 täytäntöönpanoasetuksen 16 ja 20 säännöstä, kun niitä luetaan yhdessä, yhtäältä seuraa, että SMHV voi pyytää todisteita aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta silloin, kun kyseisen tavaramerkin voimassaolo päättyy väitteen tekopäivän jälkeen, ja että toisaalta näistä säännöksistä ei seuraa, että väitteentekijällä olisi velvollisuus toimittaa tällainen todiste pyytämättä.

70 On vielä todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkin totesi edellä mainitussa asiassa MIP Metro vastaan SMHV – Tesco Stores (METRO) antamansa tuomion 41–46 kohdassa, että SMHV:lle annettu toimivalta pyytää todiste aikaisemman tavaramerkin rekisteröinnin uudistamisesta voi myös perustua asetuksen N:o 40/94 76 artiklaan.

71 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomista

Asianosaisten ja muun osapuolen lausumat

72 Anheuser-Busch arvostelee toisessa valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se katsoi, että valituslautakunta sai ottaa huomioon rekisteröinnin uudistamista koskevan todistuksen ilman, että se olisi ollut velvollinen käyttämään sille asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdassa myönnettyä ja asiassa C-29/05 P, SMHV vastaan Kaul, 13.3.2007 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-2213, 43 kohta) vahvistettua harkintavaltaa.

73 Katsoessaan, että rekisteröinnin uudistamista koskeva todistus oli toimitettu asetetussa määräajassa ja että asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohtaa ei voitu soveltaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi paitsi menettelysääntöjä, jotka koskevat SMHV:ssa väitemenettelyissä esitettävien todisteiden esittämistä asetetuissa määräajoissa, myös itse 74 artiklan 2 kohtaa.

74 SMHV väittää, että koska Budvar ei ollut velvollinen esittämään todistetta tavaramerkin R 238 203 rekisteröinnin uudistamisesta missään tietyssä määräajassa, asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohtaa ei voitu soveltaa käsiteltävänä olevan asian olosuhteisiin eikä valituslautakunta ollut siten velvollinen käyttämään siinä myönnettyä harkintavaltaa.

75 Budvar katsoo, että koska väitteentekijällä ei ole velvollisuutta toimittaa rekisteröinnin uudistamista koskevaa todistusta missään määräajassa, käsiteltävänä olevassa asiassa ei ole tapahtunut ”myöhäistä esittämistä”. Ennen kuin SMHV tekee päätöksensä väitteestä, sen pitäisi tutkia viran puolesta, ovatko ne oikeudet, joihin on vedottu väitteen tueksi, voimassa. Ajankohdalla, jolloin väitteentekijä on toimittanut aikaisemman tavaramerkin, jonka haltija tämä on, rekisteröinnin uudistamista koskevan todistuksen, tai kysymyksellä siitä, onko väitteentekijä tosiasiassa toimittanut tällaisen todistuksen, ei ole merkitystä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

76 Anheuser-Busch arvostelee toisessa valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, että asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomiseen ei voida vedota riidanalaista päätöstä vastaan rekisteröinnin uudistamista koskevan todistuksen huomioon ottamista koskevilta osin.

77 Koska tätä todistusta ei ole Anheuser-Buschin mukaan toimitettu SMHV:n asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla asettamassa määräajassa, kyse on todisteesta, jota ei ole toimitettu tämän asetuksen 74 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla ajoissa. Siten SMHV olisi voinut jättää tämän todisteen huomiotta vain käyttämällä sille tässä säännöksessä tältä osin myönnettyä toimivaltaa hylätä myöhässä esitetyt todisteet. SMHV ei ole käyttänyt tätä toimivaltaa käsiteltävänä olevassa asiassa, koska se on katsonut virheellisesti, että todiste oli toimitettu ajoissa.

78 Tältä osin on muistutettava, että tämän tuomion 69 kohdasta käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se on katsonut, että väitteentekijällä ei ollut käsiteltävänä olevassa asiassa velvollisuutta toimittaa todistetta tavaramerkin R 238 203 rekisteröinnin uudistamisesta asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 3 kohdan nojalla asetetussa määräajassa.

79 Koska rekisteröinnin uudistamista koskeva todistus on toimitettu ajoissa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut perustellusti, että SMHV:n ei ollut käytettävä sille 74 artiklan 2 kohdassa myönnettyä toimivaltaa, jotta se voisi ottaa huomioon tämän todisteen.

80 Näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista

Asianosaisten ja muun osapuolen lausumat

81 Anheuser-Busch katsoo kolmannessa valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohtaa katsoessaan, että ne todisteet tavaramerkin R 238 203 käytöstä, jotka Budvar toimitti väitteensä tueksi, olivat riittäviä.

82 Lähes kaikista Budvarin tavaramerkin käytöstä toimittamista todisteista kävi ilmi ainoastaan toisen tavaramerkin eli tavaramerkin nro 674 530, joka sisältää sanat ”Budweiser Budvar” tyylitellyssä muodossa, käyttö. Valituslautakunta ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin eivät ottaneet huomioon viimeksi mainittua tavaramerkkiä, koska se ei muodosta aikaisempaa oikeutta rekisteröitäväksi haettuun tavaramerkkiin nähden.

83 Asiassa C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV, 13.9.2007 annetun tuomion (Kok., s. I-7333) 81–86 kohdasta kuitenkin ilmenee, että todiste rekisteröidyn tavaramerkin käytöstä ei voi olla samalla todiste toisen rekisteröidyn tavaramerkin käytöstä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt tutkia tämän periaatteen sovellettavuutta käsiteltävänä olevaan asiaan.

84 Anheuser-Busch katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt suorittaa tämä tutkimus, koska Anheuser-Busch oli katsonut, että asiakirjat, jotka Budvar oli toimittanut todisteina tavaramerkin käytöstä, eivät täyttäneet asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa asetettuja kriteerejä, ja koska Anheuser-Busch oli kyseenalaistanut näiden todisteiden osalta erityisesti tavaramerkin käytön luonteen eli sen tavan, jolla tavaramerkki ilmeni itse tavaroissa.

85 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli siten väärässä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 112 kohdassa, että Anheuser-Busch ei ollut kiistänyt sitä seikkaa, että kyseiset asiakirjat koskevat tavaramerkin R 238 203 käyttöä.

86 SMHV väittää, että kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta kahdesta syystä.

87 Ensinnäkin kyse on uudesta perusteesta, joka muuttaa riidan kohdetta siitä, mikä se oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, vaikka tällaisen uuden perusteen esittäminen on kielletty unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdassa ja 116 artiklan 2 kohdassa, sillä viimeksi mainitun harjoittama valvonta rajoittuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille esitettyihin kanneperusteisiin antamiin vastauksiin.

88 Tämä pitää paikkansa erityisesti siksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio, josta tehtiin valitus, joka johti edellä mainitun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion antamiseen asiassa Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV, oli jo annettu silloin kun Anheuser-Busch toimitti kannekirjelmän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, joten mikään ei estänyt Anheuser-Buschia esittämästä tätä kanneperustetta tässä kannekirjelmässään.

89 Toiseksi valituksenalaisesta tuomiosta käy SMHV:n mukaan ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Budvarin esittämät todisteet osoittavat sen, että sanaa ”budweiser ’on käytetty ’eri muodoissa”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei sen sijaan missään vaiheessa viitannut siihen, että tavaramerkin R 238 203 käyttö olisi näytetty toteen tavaramerkin nro 674 530 käyttöä koskevien todisteiden perusteella. Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi katsonut näin, se olisi maininnut lisäksi sen, että käsiteltävänä olevassa asiassa sovelletaan asetuksen N:o 40/94 15 artiklan 2 kohdan a alakohtaa.

90 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen Budvarin toimittamista todisteista tekemä päätelmä eli se, että todisteet vahvistavat sen, että tavaramerkkiä R 238 203 on tosiasiallisesti käytetty muun muassa sanan muodossa, on lisäksi tosiseikkoja koskeva toteamus, jota unionin tuomioistuin ei voi tutkia.

91 SMHV toteaa lisäksi, että vaikka valitusperuste voitaisiin ottaa tutkittavaksi, se on joka tapauksessa perusteeton, koska se perustuu tosiseikkojen vääristelyyn.

92 Lopuksi edellä mainitussa asiassa Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV annetussa tuomiossa vahvistettua periaatetta ei voida soveltaa käsiteltävänä olevaan asiaan, koska asian olosuhteet sulkevat pois sen analogisen soveltamisen. Tätä periaatetta voitaisiin soveltaa ainoastaan, jos väitteentekijä vetoaisi pätevästi kahteen eri tavaramerkkiin ja jos molempia tavaramerkkejä koskisi vaatimus käyttöä koskevista todisteista. Ainoastaan tällaisessa tapauksessa olisi olemassa riski siitä, että tietyn tavaramerkin käyttöä koskevia todisteita voitaisiin käyttää estämään se, ettei toista tavaramerkkiä koskevaa väitettä hyväksytä väitemenettelyssä.

93 Tästä ei kuitenkaan SMHV:n mukaan ole kyse käsiteltävänä olevassa asiassa, koska tavaramerkkiin nro 674 530, joka sisältää sanat ”Budweiser Budvar” tyylitellyssä muodossa, ei voida vedota väitemenettelyssä, koska se ei muodosta aikaisempaa oikeutta.

94 Budvar katsoo, että sekä SMHV että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat vahvistaneet, että sen toimittamista todisteista käy selvästi ilmi tavaramerkin käytön luonne eli käyttö olutta varten.

95 Budvar toteaa, että se on toimittanut asiakirjat, jotka osoittavat, että tavaramerkkiä R 238 203 on käytetty, sillä tämä tavaramerkki näkyy ainakin asianomaisissa tavaroissa eli oluissa, joita koskevat mainokset se on toimittanut. Nämä seikat on otettu selvästi huomioon valituksenalaisen tuomion 110–115 kohdassa.

96 Lisäksi käsiteltävänä olevassa asiassa ei voida viitata edellä mainitussa asiassa Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV annettuun tuomioon, koska siinä oli kyse siitä, voiko todiste tavaramerkin käytöstä olla todisteena toisen merkin käytöstä, kun taas käsiteltävänä olevassa asiassa väitteentekijä on toimittanut todisteet tavaramerkin R 238 203 tosiasiallisesta käytöstä esittämällä useita asiakirjoja, jotka osoittavat, että sanaa ”budweiser” on käytetty oluen yhteydessä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

97 Anheuser-Busch arvostelee kolmannessa valitusperusteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pääasiassa siitä, ettei se kumonnut riidanalaista päätöstä, koska Budvarin esittämät asiakirjat eivät riittäneet asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetyt edellytykset huomioon ottaen osoittamaan, että tavaramerkkiä R 238 203 on tosiasiallisesti käytetty.

98 Valituksenalaisessa tuomiossa on Anheuser-Buschin mukaan tehty tältä osin oikeudellinen virhe, koska kyseiset asiakirjat osoittavat pääasiassa, että toista tavaramerkkiä eli tavaramerkkiä nro 674 530 on käytetty, mutta valituslautakunta ei kuitenkaan

ole ottanut tätä viimeksi mainittua tavaramerkkiä huomioon, koska se ei ole asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu aikaisempi tavaramerkki. Edellä mainitussa asiassa Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV annetusta tuomiosta ja erityisesti sen 86 kohdasta käy ilmi, että todiste rekisteröidyn tavaramerkin käytöstä ei voi olla samalla todiste toisen rekisteröidyn tavaramerkin käytöstä sillä perusteella, että tämä viimeksi mainittu on pelkästään hieman muunneltu muoto ensimmäisestä.

99 Kuten SMHV perustellusti toteaa, Anheuser-Busch vetoaa kuitenkin perusteeseen, joka ei sisältynyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riidanalaisesta päätöksestä nostettuun kanteeseen.

100 Kyseessä on siten uusi peruste, jolla laajennetaan riidan kohdetta ja jota ei tästä syystä voida esittää ensimmäistä kertaa muutoksenhakuvaiheessa (ks. mm. asia C-16/06 P, Les Éditions Albert René v. SMHV, tuomio 18.12.2008, Kok., s. I-10053, 125 kohta).

101 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 110 ja 112 kohdassa, että Anheuser-Busch ei ollut kiistänyt sitä seikkaa, että kyseiset asiakirjat koskevat tavaramerkin R 238 203 käyttöä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän tuomion 114 kohdassa, että Anheuser-Busch väitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että valituslautakunnan olisi pitänyt tukeutua muihin seikkoihin, kuten tämän tavaramerkin käytön luonteeseen Saksassa ja Itävallassa.

102 Tämän johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että sen käsiteltävänä olevan riidan kohteena oli ainoastaan kysymys siitä, riittivätkö kyseessä olevat asiakirjat osoittamaan, että tavaramerkkiä R 238 203 on tosiasiallisesti käytetty, erityisesti siltä osin kuin on kyse tavaramerkin käytön luonteesta, eikä riidan kohteena ollut kysymystä siitä, koskivatko nämä asiakirjat tämän vai toisen tavaramerkin käyttöä, johon väitteentekijä myös vetosi mutta jota SMHV ei ollut hyväksynyt väitemenettelyssä.

103 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vastasi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa ainoastaan sen käsiteltäväksi saatettuihin ensimmäistä kysymystä koskeviin väitteisiin eikä se ole käsitellyt toista kysymystä, johon liittyviä väitteitä sille ei esitetty.

104 Unionin tuomioistuimessa Anheuser-Busch kuitenkin toteaa, että tätä jälkimmäistä kysymystä on käsitelty sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostamassa kanteessa ja erityisesti tämän kolmannessa kanneperusteessa.

105 Valituksenalaisen tuomion 110, 112 ja 114 kohdan sanamuodosta käy kuitenkin ilmi, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole mitenkään arvioinut virheellisesti tämän kanneperusteen ulottuvuutta.

106 Lisäksi väitteellä, jonka mukaan Budvarin toimittamat todisteet koskevat toisen tavaramerkin kuin sen, joka oli ainoana otettu huomioon valituslautakunnassa, käyttöä, ei ole riittävää yhteyttä kolmanteen kanneperusteeseen, johon vedottiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja joka koskee sitä, että nämä todisteet eivät täytä vaadittuja edellytyksiä kyseisen aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä, ja tällaista väitettä ei voida näin ollen pitää pelkkänä kolmannen kanneperusteen kehittelemisenä.

107 Tämä väite koskee itse asiassa edellä mainitussa asiassa Il Ponte Finanziaria vastaan SMHV annetun tuomion 81–86 kohtaa, jossa käsitellään asetuksen N:o 40/94 15 artiklan 2 kohdan a alakohtaa koskevaa kanneperustetta, vaikka Anheuser-Buschin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämä kolmas kanneperuste koskee kyseisen asetuksen 43 artiklan 2 ja 3 kohtaa.

108 Tämän väitteen kohde eroaa joka tapauksessa kumoamiskanteen kolmannen kanneperusteen kohteesta, koska tässä väitteessä ei riitauteta aikaisemman tavaramerkin tosiasiallista kaupallista hyödyntämistä vaan se, koskevatko todisteet pikemminkin yhtä tavaramerkkiä kuin toista.

109 Kolmas valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

110 Edellä esitetystä seuraa, että mitään niistä kolmesta valitusperusteesta, jotka Anheuser-Busch on esittänyt valituksensa tueksi, ei voida hyväksyä ja valitus on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

111 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan perusteella valitusmenettelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska SMHV ja Budvar ovat vaatineet Anheuser-Buschin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Anheuser-Busch on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Anheuser-Busch Inc. velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset